

Bilten Vicepostulature • God. XVI. • Studeni 2020.

*O, kako
je velika
misija
katoličkog
misionara!*

**Sluga Božji
Fra Alekса Benigar**

SADRŽAJ

RIJEČ UREDNIKA	2
APOSTOLSKO PISMO MAXIMUM ILLUD (II.).....	4
O KINESKIM BOGOSLOVIMA	7
ŠIRENJE MISIJA U KINI NAKON APOSTOLSKOG PISMA MAXIMUM ILLUD.....	8
MISIONARSKO SLUŽENJE O. ALEKSE U SVJETLU APOSTOLSKOG PISMA MAXIMUM ILLUD.....	10
IMAJ SUĆUTI PREMA ISUSU!	14
ŠIRITI SVJETLO KRISTOVO	16
RAZLOZI ODLASKA MEĐU NEVJERNIKE.....	18
ALEKSA BENIGAR I ISKUSTVO PATNJE.....	20
GOSPODINOVI SMO!	22
NAUČAVANJE DAVIDA IZ AUGSBURGA, FRANJEVCA.....	26

RIJEČ UREDNIKA

Poštovani čitatelji!

Aleksu Benigara možemo promatrati pod raznim vidovima njegova uzornog života, a jedna od njegovih najvažnijih vlastitosti jest ta da je bio misionar. Od prvih godina svojega redovničkog posvećenja želio je otići u daleku Kinu kako bi nevjernike upoznao s Kristom te ih tako izvukao iz tame nevjere. Tu mu je želju nadahnuo Duh Sveti koji ga je i vodio u njezinu ostvarenju. Stoga, i u ovome biltenu stavljamo naglasak na misionarsko djelovanje sluge Božjega.

Donosimo drugi dio apostolskoga pisma pape Benedikta XV. *Maximum illud* iz 1915. g. Ono je posvećeno uzvišenoj zadaći čitave Crkve da naviješta evanđelje po svemu svijetu. Sveti otac naglašava kakva je priprema potrebna za sveto misionarsko služenje i koji se duhovni stavovi očekuju od misionara: potrebno je steći određeno znanje, osobito poznavanje jezika

naroda, ali je iznad svega potrebna osobna svetost, a koje se očituje u poniznosti, poslušnosti i čistoti te trajnoj sjedinjenosti s Bogom po molitvi.

Papa Benedikt XV. je svojim djelovanjem i pisanjem dao novi žar i snagu misionarskom služenju Crkve. O tome svjedoči, u desetljećima koja su uslijedila nakon apostolskoga pisma, nagli porast broja misionara u Kini, posebice franjevaca i drugih redovnika, kao i značajan porast broja onih koji se daju krstiti. U veliku vojsku tih misionara ubrajamo i o. Alekstu. On je ostvario misionarski ideal zacrtan u tom apostolskom pismu. Smjernice Benedikta XV. prihvatio je svim srcem: neizmјerno se trudio oko vlastitog posvećenja, osobito prihvaćanjem zahtjeva poslušnosti i vježbanjem u poniznosti, nimalo ne zanemarujući stjecanje potrebnoga znanja, posebice učenje kineskoga jezika. Budući da primjeri govore snažnije od riječi, smatrali smo prikladnim poticaje Benedikta XV. potkrijepiti primjerom o. Alekse.

Tekst razmatranja Alekse Benigara o Isusovoj muci, koji se nalazi na str. 14, preuzeli smo iz njegove knjige *Sveti evanđelje po Marku, duhovna razmatranja*, Zagreb, 2011., str. 281. Slika na str. 14 postaja je

križnog puta iz Franjevačkog samostana u Šarengradu.

Ove godine obilježavamo 1600 godina od smrti crkvenoga oca i predvoditelja Svetoga pisma sv. Jeronima. Tom je prigodom papa Franjo objavio apostolsko pismo *Scripturae Sacrae Affectus* kojim želi ojačati naš osjećaj za Svetu pismo i potaknuti nas da se duhovno hranimo naukom tog pokornika i učitelja vjere. Zato uspoređujemo nauk sv. Jeronima i Alekse Benigara u kojem oni Krista promatraju kao svjetlo koje želi po vjernicima prosvijetliti sve ljude.

Donosimo i članke u kojima želimo pokazati kako je naš sluga Božji želio položiti život za Isusa, što je bio snažan motiv njegova odlaška u misije, te je hrabrio svakoga da po Isusovu primjeru prihvati patnju i križ, ako je to volja Božja. Kao poseban križ možemo promatrati i potres koji je u ožujku ove godine pogodio Zagreb pa trebamo moliti kako bi se što prije obnovili crkva i samostan sv. Franje na Kaptolu i kako bismo se ponovno mogli moliti na grobu našeg sluge Božjega.

Prihvativimo primjere ljubavi prema Bogu i bližnjemu koje nam Gospodin pruža po mnogim svojim slugama. Dopustimo da nas primjer o. Alekse oduševi za ideale prema kojima je svim srcem težio.

APOSTOLSKO PISMO *MAXIMUM ILLUD PAPE BENEDIKTA XV. (1919.)*

DRUGI DIO

Misionar, prije nego što započne apostolat, mora se za to brižljivo pripraviti, iako bi se moglo pomisliti kako nije potrebna velika znanost onome tko odlazi propovijedati Krista među priprostim narodima. Nai-ime, premda je istina da je za obraćanje i spašavanje duša puno učinkovitija krepot nego znanje, ako se pojedinac ne opremi određenim znanjem nedostajat će mu oruđe da postigne uspjeh u svojem svetom služenju. Nije rijedak slučaj da se misionar nađe bez knjiga i bez mogućnosti savjetovanja s kojom učenom osobom kada mora odgovoriti na prigovore protiv vjere ili riješiti vrlo teška pitanja i probleme. Osim toga, što se pokaže učenijim, to će među narodom uživati veće poštovanje, osobito ako se nalazi u narodu koji drži do učenja i koji smatra časnima one koji posjeduju znanje. I bilo bi neumjesno da glasnici istine budu inferiorni služiteljima zablude. Stoga, dok se sjemeništari, koji su pozvani od Boga, budu pripravljali za misije morat će se poučiti u svim disciplinama koje su potrebne misionaru, kako svetima tako profanima. I upravo to želimo da se

brižljivo predaje u školama Papinsko-ga zavoda za širenje vjere; nalažemo da se odsada ondje na poseban način po-učava o svemu što se odnosi na misije.

Prvo što misionar mora poznavati jest jezik naroda čijem se obraćenju namjerava posvetiti. Nije dovoljno njegovo površno poznавanje, nego ga treba govoriti ispravno i okretno. Nai-ime, on je dužnik svim ljudima, kako onima priprostima, tako onima učeni-ma. Osim toga, poznato je da je ono-me tko dobro govoriti lako steći naklonost sviju. Revan misionar izlaganje kršćanskoga nauka ne povjerava katehi-stima, nego da pridržava sebi kao vlastitu dužnost, štoviše kao svoju poglavitu obvezu, svjestan kako nije od Boga poslan ni radi čega drugoga, osim radi propovijedanja Evandželja. Pokat-kad se može dogoditi da, kao služitelj i predstavnik svete vjere, mora izići pred područne vlasti ili da bude po-zvan na kakav skup učenih ljudi: kako će tada moći opravdati uzvišenost svoje službe ako, zbog nepoznavanja jezi-ka, ne bude mogao izraziti svoje misli?

Mi smo, upravo radi razvijanja i osnaživanja Crkve na Istoku, uteme-

ljili ovdje u Rimu poseban zavod kako bi se oni koji će se posvetiti apostolatu u onim krajevima mogli dobro osposobiti u svemu što im je potrebno, a osobito u poznавању језикâ i običajâ Istoka. I budući da nam se čini kako će ovaj zavod biti vrlo svrhotiv, koristimo ovu prigodu da potaknemo sve po-glavare Redova i Redovničkih obitelji, kojima su povjerene Misije na Istoku, da pošalju u njega svoje pitomce, određene za te misije, kako bi on-dje stekli solidnu izobraženost.

Ipak, onome tko se spremna na apostolat neophodna je prije svega, kao što smo već rekli, svest o životu. Nužno da onaj tko propovijeda o Bogu bude čo-vjek Božji i da onaj tko nalaže drugima da mrze grijeh i sam ga mrzi. Za nevjernike, koje više vodi nagon nego razum, puno je učinkovitije propovijedanje primjerom nego riječima. Bio misionar obdarjen i najvećim darovima uma i srca, bio on vrlo učen i izobražen, ako te njegove odlike nisu pove-zane s bogobožnjim i svetim životom, bit će od vrlo male ili čak nikakve koristi za spasenje narodâ; štoviše, nerijetko će naškoditi njemu samome ili drugima.

On, dakle, treba davati primjer poniznosti, poslušnosti i čistoće, a pose-

bice treba biti pobožan, posvećen molitvi i trajno sjedinjen s Bogom ustraj-no i žarko moleći za dobro duša. Koliko bude povezaniji s Bogom, toliko će mu obilnije biti udijeljena milost Gospodinova. Poslušaj poticaj Apostola: *Zaodjenite se dakle – kao izabranici Božji, sveti i ljubljeni – u milosrdno srce, dobrostivost, poniznost, blagost, strpljivost* (Kol 3, 12). Kad se uklone sve zapreke uz pomoć tih kreposti, istina će s la-koćom ući u srca ljud-ska i ne postoji tako tvrdokorna volja koja bi joj se mogla oprijeti. Stoga, misionar koji, naslijedujući Gospodina Isusa, gori ljubavlju te i u posve zalutalim neznabošcima prepoznaće Božju djecu, ot-kupljenu istom cije-

nom božanske krvi, ne ljuti se zbog njihove neizgrađenosti, ne zaprepašćuje se zbog izopačenosti njihovih običaja, ne prezire ih niti postupa s njima oštro ili grubo, nego ih nastoji privući svim milina kršćanske dobrostivosti kako bi ih jednoga dana doveo u zagrljaj Krista, Dobroga pastira. S obzirom na to on običava razmatrati ovaj odlo-mak Svetoga pisma: *O, kako je dobar i blag duh tvoj, Gospodine, u svemu. Blago kažnjavaš prestupnike, koriš ih i opominješ za grijehе njihove, da se ostave zloće i da se ufanju u tebe, Gos-pode! Ti, silni gospodaru, sudiš blago i*

◊ Redovnice u Kini oko 1940. g.

upravljaš nama s velikom popustljivošću (Mudr 12, 1.2.18) Kakva bi protivština, kakva bi nevolja ili opasnost mogla obeshrabriti takva glasnika Isusa Krista? Nikakva! Naime, zahvalan Bogu koji ga je odredio za tako uzvišenu zadaču, on je spremjan na sve: velikodušno podnositi neugodnosti, uvrede, glad, oskudicu pa i najbolniju smrt, samo da istrgne makar jednu dušu iz ponora paklenoga.

S tim se namjerama i odlukama misionar, po primjeru Krista Gospodina i Apostolâ, odlučno nakanjuje izvršiti svoju službu polažeći sve svoje pouzdanje u Boga. Ta služba širenja kršćanske mudrosti posve je božanska služba jer jedino Bog znade prodrijeti u duše, prosvijetliti umove sjajem istine, zapaliti u srcima vatrku krepštî i pružiti čovjeku potrebnu snagu kako bi mogao prihvatići i slijediti ono što je spoznao kao istinito i dobro. Stoga, ako Gospodin ne pomogne za loženom služitelju njegov će trud ostati besplodan; no, on se zbog toga neće manje truditi, nego će biti neumoran u svojem djelovanju pouzdajući se u po-

moć božanske milosti koja nikada ne biva uskraćena onome tko za nju moli.

Ovdje ne možemo šutke prijeći preko djelovanja žena jer su one od početaka kršćanstva na uzvišen i plodonosan način surađivale s propovjednicima u širenju Evandželja. Posebice su dostoje hvale one Bogu posvećene djevice koje u velikom broju djeluju u svetim misijama i koje su posvećene odgajanju djece ili raznim djelima pobožnosti i dobrotvornosti. Želimo da im ove naše pohvale udijele novu snagu i hrabrost kako bi sve više rasle njihove zasluge na dobro Crkve. One moraju biti uvjerene kako će njihovo djelovanje biti toliko plodonosnije koliko će se više zalagati oko svojega duhovnog savršenstva.

Sada želimo uputiti riječ svima onima koji, po velikom milosrdju Božjem, već posjeduju istinsku vjeru i od nje primaju neizmjerna dobra. Njihova je sveta i stroga obveza pomagati misijama. Naime, Bog je odredio svakome da se brine za bližnjega (Sir 17, 14) i ta je obveza to stroža što je veća potreba u kojoj se bližnji nalazi. Tko je više od nevjernika potreban naše bratske pomoći kad je on, budući da ne pozna je Boga, pod vlašću neobuzdanih strasti i pod strašnom tiranijom demona. Stoga svi oni koji prema vlastitim mogućnostima pridonose njihovom prosvjetljivanju, osobito pomažući djelovanje misionarâ, pružaju Bogu najdraže svjedočanstvo svoje zahvalnosti na tome što ih je obdario darom vjere.

Završetak u sljedećem broju

O KINESKIM BOGOSLOVIMA

Naši su bogoslovi, a govorim samo o kineskim jer ima ovdje i talijanskih, cvijet kineske inteligencije i dobro odgojeni mladići. Prošli su čitavu srednju školu koja je poput naših gimnazija i u kojima se stječe klasična naobrazba, a svršili su i dvogodišnji tečaj skolastičke filozofije. Latinski svi govore dobro, a neki izvrsno... Mirne duše se usuđujem ustvrditi da naši klerici primaju istu teološku naobrazbu kakvu sam ja dobio u Njemačkoj.

Ove smo godine održali i jednu svečanu akademiju na kojoj su dvojica od njih održala uspjelu skolastičku disputaciju u jednoj teološkoj temi. Kad sam u Kinu stigao govorilo se da Kinezi nemaju sposobnosti za spekulativna pitanja. Uvjero sam se svojom školskom praksom da to ne stoji...

Trud je obilno naplaćen kada ti mladići puni dobre volje svršavaju svoje nauke i bivaju zaređeni za svećenike. Dao Bog da mu ostanu vjerni!...

Iako si vrlo želim pastoralni i dušobrižnički rad, u svojoj školi nala-

zim veliko veselje i radost. Da Vam je samo bilo vidjeti ovih posljednjih dana lica tih mlađih budućih svećenika kada sam im tumačio tajne svete vjere o stvarnoj prisutnosti Isusa Krista u Presvetom oltarskom sakramentu. Oči mnogih su se iskrile, čak su mi i usta, u napetosti nehotice otvorena, dokazivala da su i duhom i srcem prisutni i da prate razglabljane s razumijevanjem. Sutra ču početi tumačiti dogmatske istine o svetoj misi. Dao Bog da ta njihova ljubav i zanimanje iz dana u dan rastu.

Iz našeg sjemeništa poslana su dosad trojica u Rim da se na papinskim sveučilištima još svestranije izobraze. Molite da im uzmognem istine svete vjere uvijek prikazati onakvima kakve jesu, da me shvate, da ih uzljube ljubavlju čak i do smrti jer moraju biti pripravní čak i na samu smrt.

Opet su komunisti uhvatili dvojicu kineskih svećenika u ovoj provinciji Hubei. Do sada se ništa ne zna potanje o njihovu udesu. Eto, što čeka možda i moje đake!

*Iz Pisma o. Alekse obitelji,
Hankow, 10. ožujka 1934.*

ŠIRENJE MISIJA U KINI NAKON APOSTOLSKOG PISSMA *MAXIMUM ILLUD*

Nakon Prvoga svjetskog rata poticaj misionarskom djelovanju, dan najprije od strane Benedikta XV., a zatim i Pija XI., doveo je do snažnog jačanja misionarskih ideaala kako u Europi, tako u Americi. To je dovelo i do osnaživanja misija Reda manje braće u Kini.

Evangelizacijskom djelovanju pridružila su se i Manja braća Amerikanici i Irci. G. 1922. stigli su u Kinu i njemački Kapucini koji su utemeljili prvu misiju u pokrajini Gansu, a kasnije su dio te misije preuzeli španjolski Kapucini.

G. 1923. drevna misija južnoga dijela pokrajine Hubei podijeljena je na četiri dijela: misija Hankowa ostala je u rukama talijanske Manje braće, nova prefektura Wuchang povjerena je Manjoj braći Amerikancima, novi vikariat Hanyang dodijeljen je irskim svećenicima Družbe svetog Kolumbana, a na području Puchi (Puqi) stvorena je prva kineska apostolska prefektura koja je povjerena domaćem kleru.

Formacija domaćega klera zabilježila je veliko napredovanje. Porastao je broj pokrajinskih sjemeni-

šta u čitavoj Republici, od kojih su tri povjerena Serafskom Redu: oni u Hankowu, Jinanu (Tsinanu) i Taiyuannu. Porast broja domaćih svećenika, koje su formirala Manja braća, omogućio je da se nekoliko kineskih vikarijata povjeri njihovo skrbi. Tako su, nakon misije Puchi (Puqi), utemeljene i druge neovisne misije povjerene domaćem kleru: Fenyang u pokrajini Shanxi 1926. g.; Lintsing (Linqing) u pokrajini Shandong 1931. g.; Fengsiang (Fengxiang) u pokrajini Shensi 1932. (povjeren kineskoj Manjoj braći); Hungtung (Hongtong) u pokrajini Shanxi takoder 1932.; Siangyang (Xiangyang) 1936. i Shihnan (Enshi) 1938. g. u pokrajini Hubei.

U isto se vrijeme povećao broj stranih misionara u pet pokrajina u kojima su dotada djelovala najvećim dijelom Manja braća.

U pokrajinu Hunan, osim američkih Pasionista, stigli su tirolski Franjevci u Yangchow (Yangzhou) 1925., pijemontski u Changsha 1930., bolonjski u Siangtan (Xiantan) 1937. i mađarski u Paoking (Baojing) 1938.

◊ Sveti Kolumban

U pokrajini Shanxi belgijski svećenici su preuzeli vikarijat Tatung (Datong) 1922., bavarski Franjevci misiju Shohchow (Shuozhou) 1926. i bolonjski Franjevci misiju Yütze (Yuci) 1932.

Nizozemska subraća, podijelivši u dva dijela drevnu misiju Lu An (Changzhi), utemeljila su 1936. novu prefekturu Kiangchow (Xinjiang).

U pokrajini Hubei napravljenе su i daljnje podjele. U pokrajini Shensi Manja braća konventualci otvorila su misiju u Hsinganu (Xing'anu) 1928. g. Iste su godine venecijanska Manja braća i ona iz pokrajine Ascoli Piceno

preuzeila misije Tunchow (Tongzhou) i Sanyuan.

U pokrajini Shandong američka Manja braća Provincije Svetoga Srca preuzeila su 1929. brigu za distrikt koji će kasnije postati vikarijat Chowtsun (Zhousun); francuska Manja braća, podijelivši misiju Yantai (Chefoo), stvorila su nove misije Iduhsien (Yiduxian) i Weihaiwei (Weihai).

U pokrajini Hubei napravljenе su daljnje podjele: distrikt Kichow (Qichun) je 1929. povjeren franjevačkoj provinciji iz Trenta, distrikt Shanxi provinciji iz New Yorka, a distrikt Suihsien (Suixian) irskoj provinciji.

G. 1930. Red manje braće je poduzeo još jedno veliko djelo u Kini: u Kangdingu (Tatsienlu), udaljenom dijelu Kine blizu Tibeta, utemeljen je Leprozorij Sestara Marijinih franjevki misionarki. U njemu su, do izgnanstva od strane komunista, radila osobito Manja braća venecijanske provincije.

G. 1906. Manjoj braći bilo je povjерeno oko 145 000 vjernika, 1928. više od 300 000, a 1950. više od 400 000.

Ovaj misionarski rast stalno se odvijao usred mnogih poteškoća, osobito razbojništava i međusobnih borbi raznih vojski koje su se optimale za teritorije drevnoga carstva. U međuvremenu je boljevizam brzo napredovao.

Izvor: *I Francescani e la Cina. 800 anni di storia*, S. Maria degli Angeli - Assisi, 2001.

MISIONARSKO SLUŽENJE O. ALEKSE U SVJETLU APOSTOLSKOG PISMA **MAXIMUM ILLUD**

Apostolsko pismo *Maximum illud* sveti otac Benedikt XV. napisao je na temelju gotovo dvotisučljetnoga misionarskog iskustva Crkve s pogledom upravljenim prema budućnosti. U njemu i kritički pristupa određenim načinima djelovanja i ponašanja misionarâ i daje smjernice kako na plodno-san način širiti svetu vjeru među onima koji još nisu dobili milost upoznati pravoga Boga.

O. Aleksa je već i prije toga apostolskog pisma po Božjem nadahnuću želio otići u misije, ali je dopuštenje redovničkih poglavara dobio tek desetak godina nakon njega. U misionarskom djelovanju o. Alekse u Kini od 1929. do 1954. vidimo da su u njegovu srcu riječi i poticaji Svetoga oca pali na plodno tlo te se i po njegovu djelovanju Evandjelje propovijedalo i širilo. Ovdje ćemo ukratko prikazati kako se ideal misionarskog poslanja, koji je opisan u tom apostolskom pismu, ostvario na primjeru o. Alekse. Potrebno je naglasiti kako je on uvijek čitao i razmatrao službene dokumente Crkve, osobito one papinske.

Sveti otac Benedikt XV. jasno razlikuje dva preduvjeta uspješnog dje-

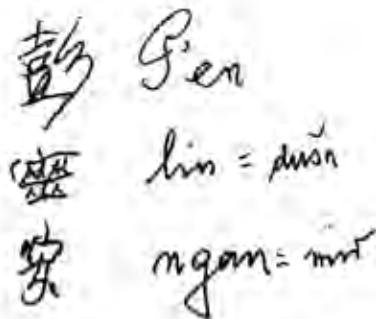
lovanja misionara: krepst i znanje. Iako je za obraćanje i spašavanje duša puno učinkovitija krepst nego znanje, ni znanje se ne smije zanemariti. O tome kako je o. Aleksa poučavao i primjerom i riječima da su svećenici-ma, a osobito misionarima, za uspješno vršenje pastoralne službe potreбni osobna svetost i vršenje svih kreposti, govorit ćemo na drugom mjestu. Ovdje samo želimo istaknuti njegovu svijest o potrebi posjedovanja znanja za postizanje uspjeha u svetom služenju. Naime, dana 20. prosinca 1920. on u pismu svojoj obitelji navodi koji je razlog da se u Rimu marljivo posvećuje poslijediplomskom studiju: *Želim si prikupiti potrebna znanja samo da bih mogao širiti Kristove ideje i provoditi njegove planove, da bih mogao ostvarivati njegovo kraljevstvo ljubavi prema Bogu i bližnjemu te u srcima ljudi, koje će mi Providnost Božja povjeriti, širiti težnje za nadnaravnim dobrima. Pod potrebnim znanjima on u tome pismu podrazumijeva prije svega svetu teologiju i strane jezike, osobito talijanski (jer studira u Rimu) i francuski (jer studira na Papinskom orijentalnom institutu na kojem je velik dio*

literature bio na francuskom jeziku). Na latinski jezik ovdje ne misli jer ga je svladao već ranije.

Nakon što je došao u Kinu g. 1929. o. Alekse se trudio svladati i kineski jezik. Želio ga je tako svladati da se njime može služiti, kako kaže papa Benedikt XV., *ispravno i okretno* i da može pristupati svim ljudima, *kako onima prijateljima, tako onima učenima*. Iako se u odgojiteljskom, duhovničkom i profesorskom služenju kandidatima za svećeništvo redovito služio latinskim, a u komuniciranju s drugim misionarima ponajviše talijanskim i njemačkim jezikom, u njemu je stalno bila želja kao misionar ići od sela do sela i propovijedati Evangelje, a za to mu je bilo potrebno služenje kineskim jezikom. Da je i želio bogoslovima držati predavanja ili duhovne vježbe na kineskom jeziku to ne bi bilo moguće budući da su bogoslovi potjecali iz dvije susjedne provincije (Hubei i Hunan) čiji je izgovor tako različit da se njihovi stanovnici međusobno ne razumiju (*Pismo obitelji* od 2. rujna 1930).

Kroz čitavo vrijeme svojega boravka u Kini o. Aleksa je učio kineski jezik i, barem po svojem skromnom mišljenju, vrlo je sporo napredovao. Obitelji je pisao kako sporost napredovanja duguje, osim nedostatku vremena za njegovo učenje, činjenici da je on drugičiji od svih jezika koje je dotada bio učio: on nema srodnosti ni s latinskim, ni s grčkim, ni s ikojim od zapadnih jezika (PO od 20. prosinca 1929). Tumači kako Kinezi nemaju slova već se

♦ Kineski potpis o. Alekse i tumačenje njegova značenja

koriste znakovima za koje mu kažu da ih ima oko 80 000. Taj ga podatak ne obeshrabruje, nego još jače motivira na učenje pa zaključuje: *Bit će, dakle, posla* (PO od 11. studenoga 1929).

Vježbao se u pisanju kineskih znakova, a koji se ne pišu perom, nego kistom. Duge je sate provodio pišući te znakove. U početku bi na papir s napisanim znakovima stavio drugi papir, koji je vrlo tanak i kroz koji se prozire, kako bi pisao prema već postojećem predlošku. Znao se po cijele dane baviti učenjem i pisanjem toga jezika. Kako bi obitelji dočarao taj svoj rad poslao im je više listova na kojima je ispisao kineske znakove (PO od 25. siječnja 1930). Koristio je svaku priliku da uči kineski, primjerice razgovarajući s djecom iz orfanotrofija (PO od 15. kolovoza 1931). Zbog velike muke sa svladavanjem toga jezika i sporijeg napredovanja nego što je ranije mislio, prostodušno zaključuje: *Tvrda je moja tikva, pa dok u nju prodre koji kineski hijeroglif treba vremena* (PO od lipnja 1930). Taj jezik smatra svojim veli-

kim križem na kojemu Bogu zahvaljuje (PO od 21. studenoga 1935).

Papa Benedikt XV. kaže da se primjeran misionar ne ljuti zbog *neizgrađenosti* nevjernika kojima je poslan, *ne zaprepašćuje se zbog izopačenosti njihovih običaja, ne prezire ih niti postupa s njima oštro ili grubo, nego ih nastoji privući svim milina kršćanske dobrostivosti kako bi ih jednoga dana doveo u zagrljaj Krista, Dobroga pastira.* O. Aleksa nam u svojim pismima približava značenje tih riječi. On navodi nekoliko primjera praznovjerja koje je prisutno među Kinezima, kao i nekih izopačenih običaja.

U pismu obitelji od 20. prosinca 1929. piše kako se u vežama poganskih kuća sučelice vežnim vratima stavlja zrcalo. Ono se stavљa da bi zli dusi, ako bi htjeli ući u kuću, spazili u njemu svoj lik te, misleći da je kuća već u posjedu kojega drugoga duha, istu ostavili.

U istome pismu navodi kako mnogi Kinezi s malom djecom postupaju kao kod nas s mačićima: koliko ih žele zadržati zadrže ih, a ostale odbace. Nerijetko ih jednostavno izlože na ulici ili u polju, čak ih ponekad i ubiju. Zato katoličke redovnice, koje Benedikt XV. hvali govoreći o *posvećenim djevicama koje u velikom broju djeluju u svetim misijama i koje su posvećene odgajanju djece ili raznim djelima pobožnosti i dobrotvornosti*, sakupljaju i primaju odbačenu djecu te se za njih brinu u Kući svetog djetinjstva. U pismu od 11. studenog 1929. o. Aleksa

piše i o prisutnosti kanibalizma, osobito u vremenima gladi.

Promatraljući takva praznovjerja i izopačene običaje, o. Aleksa je nastojao, kao što piše papa Benedikt XV., nevjernike na blag način *privući svim milina kršćanske dobrostivosti.* O tome piše: *O, kako je velika misija katoličkog misionara! Siromasi pogani ne znaju da je Bog postao čovjekom da nas spasi i učini sretnima u vječnosti. Strepe samo pred zlim dusima, a o Bogu - Ocu, koji nas očinski ljubi, ne imadu ni pojma. A ipak, kad čuju tu nauku ista ih privlači* (PO od 20. prosinca 1929).

Odlika koja resi misionara predanog da izvrši Božju volju, kako čitamo u apostolskom pismu, jest neustrašivost: *Kakva bi protivština, kakva bi nevolja ili opasnost mogla obešrabriti takva glasnika Isusa Krista? Nikakva!* Naime, zahvalan Bogu koji ga je odredio za tako uzvišenu zadaću, on je spremjan na sve: *velikodušno podnositi neugodnosti, uwrede, glad, oskudicu pa i najbolniju smrt, samo da istrgne makar jednu dušu iz ponora paklenoga.* I u pismima našega sluge Božjega vidimo neustrašivost koja je plod ljubavi prema bližnjemu i pouzdanja u Boga. Bio je spremjan, čak je to i želio, dati život za širenje Evandželja. Među mnogim citatima koje bismo mogli ovdje navesti izdvajamo onaj iz pisma majci od 22. srpnja 1928: *Postao sam misionar da podem tragom svetih apostola u pogansku kinesku zemlju, gdje čeka još*

◊ Katoličke redovnice u Kini prihvaćaju djecu

preko četiristo milijuna duša luč svezte vjere. Svi oni sjede u sjeni smrti i duhovnih tmina, a mnogi čekaju spremna srca da im tko donese svjetlo svijeta, Isusa Krista, Boga i Spasitelja našega... Ne smijem misliti na jednu drugu milost, koja je već mnogim misionarima u dio pala. Milost, što su život dali za Isusa Krista. Znadem, da je nisam vrijedan. Ali uzmimo, da je dobrota Božja i meni dodijeli, zar Te to ne će radovati?

Papa Benedikt XV. je poticao sve vjernike po cijelome svijetu da pomažu rad misionarâ i da na taj način pokazu zahvalnost Bogu što ih je obdario uzvišenim darom vjere. I o. Alekса je također poticao vjernike da pomažu misionarima na razne načine. Primjerice, poticao je molitvu za uspjeh misionarskoga djelovanja, osobito je poticao mladež i redovnice (*Pismo Mihaelu Trohi* od 3. travnja 1941); pita svoga provincijalnog ministra može li se u domovini organizirati sakupljanje milodara za izgradnju barem ma-

nje crkve kod njih u Kini budući da oni svetu misu slave u jednoj drvarnici; predlaže da obitelji u Jugoslaviji »posine« jednoga kineskog bogoslova tako što bi davali stipendiju za njega; moli za slanje nakana za svete mise koje će odslužiti svećenici u njegovu samostanu, kako bi ti stipendiji bili izvorom sredstava za život (*Pismo Mihaelu Trohi* od 19. ožujka 1939). Kao primjer pomaganja misijama navodi da redovnice obilaze ogroman broj siromaha, koji u njegovoj regiji žive u velikoj bijedi uslijed poplave i rata, te im dijele lijekove i milostinju koje šalje sveti otac Pijo XI. Redovnice su u samo nekoliko mjeseci krstile preko tri tisuće djece i odraslih ljudi u smrtnoj pogibelji (*Pismo obitelji* od 30. studenoga 1931).

Sve navedeno pomaže nam uvidjeti kako je o. Alekса uvijek živio u duhu Crkve, slijedeći poruke i nakane Crkvenoga učiteljstva, te se njegov život može uzeti i kao ogledalo kako bi Crkva trebala djelovati.

IMAJ SUĆUTI PREMA ISUSU!

I susovo krunjenje bilo je ismjehivanje i izrugivanje koje se temeljilo na njegovoj izjavi da je kralj židovski. Bila je to vojnička lakrdija koja je imala zabavljati nezaposlene vojnike u pretoriju. Bičevanje u surovim vojnicima nije probudilo samlost, već je povećalo prijezir prema bijednomu Židovu koji si je tobže svjatao kraljevsko dostojanstvo. Ova barbarska parodija bila je tim okrutnija što je brutalnim vojnicima više manjkala svijest o zlu koje počiniše te o Isusovoj nedužnosti i njegovu božanskom dostojanstvu.

Imaj sućuti prema Isusu. Sjeti se Davidova proročanstva: *Po leđima su mojim orači orali, duge brazde povlačili* (Ps 129,3). Svojim si grijesima i ti doprinio ovom barbarstvu protiv dragoga Spasitelja. Promatraj u tom prizoru Isusovu ljubav prema nama i njegovu poniznost kojom se htio podvrći takvu izrugivanju. Promatraj njegovu duševnu jakost i mudrost jer na sve ove uvrede on odgovara svetom šutnjom. On je posve uskladio svoju volju s Očevom u želji da dade Ocu zadovoljštinu za naše grijehe. Sjeti se da ud glave trnjem okrunjene ne smije biti mekoputan i osjetljiv.

Isuse dobri, stid mi oblijeva obraz kad te promatram ovako izmrcvarena, ismjehivana, izrugivana da zadovoljiš Ocu za moje grijehe, za moju oholost i putenost. Izlij nadu mnom svojega Duha da budem poniran, skrušen, čist i bezazlen. Otkloni od mene i zadnji trag samodopadnosti, oholosti i putenosti. Kao što si učio svetoga Oca Franju da ide putem strogosti i ozbiljnosti, uči i mene da ne zatajam svoje franjevačko zvanje.

Jesus Christ wird von Pilatus zum Tod des
Kreuzes verurtheilet

NA IZVORU CRKVENIH OTACA

ŠIRITI SVJETLO KRISTOVO

Usredištu misli i djelovanja o. Alekse uvijek je bio Gospodin Isus Krist te je zato osnovni motiv njegove želje za misionarskim djelovanjem u dalekoj Kini bilo širenje svjetla Kristova. O tome piše obitelji 22. srpnja 1928: *Postao sam misionar da podem tragom svetih apostola u pogansku kinesku zemlju, gdje čeka još preko četiristo milijuna duša luč svete vjere. Svi oni sjede u sjeni smrti i duhovnih tmina, a mnogi čekaju spremna srca da im tko done-se svjetlo svijeta, Isusa Krista, Boga i Spasitelja našega.* Njegovo razmišljanje o Kristu kao svjetlu temelji se na tekstovima Svetoga pisma, osobito na poznatoj Isusovoj rečenici: *Ja sam svjetlost svijeta* (Iv 8, 12), ali i na tekstovima crkvenih otaca koji su kasnije razvijali kristološki nauk.

I sv. Jeronim je govorio o onima koji borave u tmini jer ih još nije obasjalo svjetlo Kristovo te njima želi doviknuti: *Gluhi, slušajte! Slijepi, gledajte!* To su svi oni koji se još nisu susreli s Kristom, koji još nisu dobili milost da im zasja svjetlo Božje. Njih Jeronim razlikuje od onih koji ne vide iako nisu u tami niti su slijepi: to su oni koji su svojevoljno zatvorili svoje oči (usp. PL 24, 927). Oni koji su slijepi nema-

ju grijeha (usp. Iv 9, 41), dok su ovi drugi grešnici.

I u pismima Alekse Benigara nalazimo razlikovanje tih kategorija ljudi među Kinezima: onih koji su još u tami jer nisu primili milost upoznati Krista; onih koji su bili u tami, ali su prosvijetljeni vjerom s kojom su ih upoznali misionari; onih koji su upoznali vjeru, ali je nisu prihvatali, nego su se vratili u poganstvo. U prvu skupinu se ubrajam onih *četiristo milijuna duša koji čekaju luč svete vjere*; u drugu oni o kojima piše kako se u Hankowu okupljaju na svete mise, pristupaju sakramentima te Bogu i Crkvi ostaju vjernima i u progonstvu; u treću, primjerice, bivši studenti teologije i pitomci sjemeništa koji su se stavili u službu »crvenih« i koji vode hajku protiv katoličkoga klera (usp. *Pismo Nikoli Skupnjaku* od 15. siječnja 1954).

U posljednju skupinu možemo ubrojiti i one Kineze koje je bio privukao nauk o Bogu koji je postao čovjekom, ali su se od Crkve udaljili kad su čuli za Božje zapovijedi: *Ne ubij! Ne sagriješi bludno! Ne ukradi!...* (usp. *Pismo obitelji* od 20. prosinca 1929). Oni su napustili Isusa i zato hode u tami, nemaju više svjetlo života (usp. A. BE-

NIGAR, *Sveto evanđelje po Mateju, duhovna razmatranja*, str. 448).

Sv. Jeronim uči kako u Svetom pismu tmine označavaju *neznanje*, a svjetlo *znanje i nauk* (usp. PL 25, 501). Pod *neznanjem* on podrazumijeva pamet koju čovjek posjeduje *sam po sebi*

(usp. Rim 11, 25), a pod *znanjem i naukom* mudrost nebesku, spoznanje Božje, sudove Božje, misao Gospodnju (usp. Rim 11, 33-34). I o. Alek-sa tako shvaća pojам svjetla. On piše kako se u osobi Isusa Krista svjetlo Božje pojavilo na ovome svijetu: on, u kojemu tame nema nikakve (I Iv 1, 5), pozvao je svoje učenike da prihvate svjetlo njegova nauka i tako postanu svjetlo svijeta. Svjetlo Božje, sam Isus, pojavilo se usred neznanja, zabluda i opaćina ovoga svijeta (usp. A. BENIGAR, *Sveto evanđelje po Mateju*, str. 111) kako bi se svijet po njegovu prihvaćanju uzdigao u nebeske visine.

Od svakoga se vjernika očekuje da bude svjetlo naukom i životom, osobito od svećenika (usp. A. BENIGAR, *Sveto evanđelje po Luki*, str. 66). Ne bismo smjeli po-

kazati nezahvalnost Bogu koji nas je prosvijetlio po Kristu ostajući u tami nevjere, slijedeći mudrost ljudsku, a ne Božju, ne nastojeći spoznati misao Gospodnju. Po Kristu smo primili dar Božjega svjetla, ali i zadatak da njime odsivjemo i tako drugima pokazujemo put do Boga.

Kad sv. Ivan ističe da je Bog svjetlo u kojemu se tame ne može naći nikakve, time ujedno kaže da je svjetlo svih drugih osoba djelomično potamnjeno grijehom. Isus je rekao apostolima da su svjetlo svijeta (usp. Mt

5, 14), ali nigdje na piše da u njima tame nema nikakve (usp. PL 23, 542). Štoviše, u svakom se Kristovom učeniku svjetlo Božje može i utrnuti, i to će predstavljati nevolju i nesreću ne samo za njega samoga, nego i za onaj dio zemlje komu je bio poslan da ga osvjetljuje, grijije i oživljuje (usp. A. BENIGAR, *Sveto evanđelje po Mateju*, str. 112). Zato trebamo trajno upravljati oči svojega duha prema Bogu i svjetlo će nas Božje voditi prema vječnosti.

♦ Franjevački samostan u Čakovcu, Sv. Jeronim

U DUHU SVETOG OCA FRANJE

RAZLOZI ODLASKA MEĐU NEVJERNIKE

sv. Franjo i sluga Božji Alekса Benigar žarko su željeli otic̄i u krajeve nevjernikâ, uputiti se prema dalekim zemljama Istoka. Ta je želja trajno bila prisutna u njihovu životu, a njezin je motiv bio dvostruk: upoznati nevjernike s Isusom Kristom, koji jedini prosvjetljuje čovjeka svojom dobrotom i milošću, i položiti svoj život za Boga. Toma Čelanski piše kako je sv. Franjo smatrao da je Bogu osobito dragoo *kada se po božanskom nadahnucu polazi među nevjernike bilo poradi koristi bližnjih, bilo poradi želje za mučeništvom* (usp. *Drugi životopis u: Franjevački izvori*, VFZ, 2012., str. 772). U *Cvjetićima* čitamo kako su i njega samoga na dalek put poticali revnost i ljubav prema Kristovoj vjeri i želja za mučeništvom (usp. FI,

str. 1501). I o. Alekса na mnogim mjestima u svojim pismima navodi oba ta motiva. Primjerice, u pismu obitelji od 18. lipnja 1947. piše kako je odlučan *ostati u prvim linijama borbe protiv poganstva do smrti*. A u pismu Vendelinu Vošnjaku od 23. listopada 1929. piše kako je *mučeništvo izvanredna milost i ne može si zamišljati da bi ono moglo i njega dopasti, iako su to snovi njegovih kleričkih dana*. Navješćujući Evandelje nevjernicima želio je posvjetiti ljubav prema bližnjima, a prihvatajući mučeništvo ljubav prema Bogu.

Iako su sv. Franjo i naš sluga Božji boravili među nevjernicima na Istru, nisu uspjeli postići ondje značajniji »uspjeh«. Naime, sv. Franjo je sam shvatio da u saracenskoj zemlji, gdje je bio stigao zajedno s dvanaest svojih drugova, ne može imati mno-

◊ Celestin Medović, Sveti Franjo Asiški

go uspjeha te se po božanskoj objavi i nadahnuću odlučio sa svojim drugovima vratiti u kršćansku zemlju (usp. *Cvjetići*, u: FI, str. 1501-1502). I misionarsko djelovanje o. Alekse imalo je »neslavan« završetak: godine 1954. od kineskih je vlasti prognan iz zemlje, a u Kini je i dan danas vrlo malen broj kršćana. No, Bog ne razmišlja kao što razmišljamo mi ljudi te djelovanje njih obojice u tim dalekim zemljama zasigurno nije ostalo besplodno, nego je Bog po njihovu djelovanju ostvario svoje naume i milost se Božja širila na način koji je nama nepoznat.

Iako su obojica željela podnijeti mučeničku smrt poradi Boga i vjere, nisu im te želje ispunjene. Ipak, nisu bili lišeni fizičkoga i psihičkoga mučenja tako da *s jedne strane nisu ostali bez nagrade želenoga mučeništva, a s druge su strane bili sačuvani za budućnost* radi dobra Crkve. Sv. Bonaventura svjedoči kako je sv. Franjo putujući prema sultanu doživio *mnogo poruga, okova, bićeva i nebrojenih muka* (usp. *Manji životopis*, u: FI, str. 891-892), a kao jednu vrstu mučeništva možemo promatrati i njegovo primanje svetih rana. O. Alekса je također doživio protivljenja i napade od strane nevjernikâ, iako je o tome vrlo malo govorio, te je pretrpio i teška mučenja. Među onim malobrojnim činjenicama koje je spomenuo u pismima svojim najbližima jesu sljedeće: fizički napad; četiri preslušanja na policiji u jednoj noći; lažne optužbe da je tukao i gr-

dio »reformatore« Katoličke Crkve; maltretiranje uslijed kojega je dobio živčani slom (usp. *Pismo fra Nikoli Skupnjaku* od 2. veljače 1954.).

Obojici nije *odmah* bila ispunjena želja za odlaskom u misije. Franjo je triput poduzeo putovanje u krajeve nevjernika, ali je dvaput bio sprječen božanskim određenjem te je tek treći put uz pomoć Gospodinovu doveden pred babilonskoga sultana kome je navijestio Krista (usp. FI, str. 891). Slično tome, i o. Alekса je tek iz »trećeg pokušaja« uspio otići u misije. Naime, dopuštenje za odlazak najprije je tražio od provincijalnih ministara o. Rafaela Rodića i o. Vendeline Vošnjaka, ali mu oni to nisu odobrili odgovarajući mu kako nije dobroga zdravlja i kako se njegova misija nalazi u domovini. Tek kad je uputio molbu provincijalu o. Teofilu Harapinu, dobio je od njega željeno dopuštenje godine 1928. (usp. *Pismo sestri Mariji* od 1. lipnja 1971.). I sv. Franjo i o. Alekса shvaćali su kako je odlazak u misije samo Božji dar te su u nadi čekali hoće li im Gospodin udjeliti tu milost. Budući da su bili ponizni i poslušni na koncu im je želja bila ispunjena.

Sveti su ljudi uviјek razvijali u sebi *svete želje*. Među takve želje ubrajamo onu da svi ljudi upoznaju Isusa Krista i u njega povjeruju, kao i onu za polaganjem života za slavu Božju. Neka nam sv. Franjo i o. Alekса Benigar pomognu da doista živimo na slavu Božju.

ALEKSA BENIGAR I ISKUSTVO PATNJE

fra Zoran Bibić

I susov govor o križu i patnji bio je i ostao najveća sablazan za svijet, ljudе, počesto i same njegove učenike. O križu je možda lako govoriti i propovijedati, ali nositi križ i osobno trpjeti nešto je sasvim drugačije. Posebna je milost trpjeti iz vjere, znati osmisiliti svoju patnju i sjediniti je s Isusovom Otkupiteljskom mukom na križu. Iz načina kako netko prihvata životne udarce, bolesti i patnju može se naslutiti koliko je duhovno sazrio u vjeri, koliko je predan Bogu i njegovoj volji.

Znamo da je fra Alekса punо razmišljao i pisao o Križu, Mudrosti križа i otajstvu Isusove samoopljenе (Fil 2, 5-11). Razmatranje Isusova »poništenja« u utjelovljenju i okupljenju bilo je veliko nadahnuće njegove kršćanske i franjevačke duhovnosti. U Benigarovim zapisanim razmatranjima o Evandđeljima može se naći misao, rekao bih čak izvorna, da je najveće Isusovo čudo za njegova

zemaljskoga života bila trajna božanska sila kojom je sakrivao svoje božanske vlastitosti: među ljudima je bio Sin Čovječji, ljudima u svemu sličan, bez vanjskoga sjaja one božanske slave koja mu po naravi pripada, a koju je očitovao na Gori preobraženja. Za Benigara je Isus u pravom smislu Sin Čovječji, tj. ponizni i siromašni Sluga Božji, ljudima posebno blizak u siromaštvu, bijedi, poniženjima, stradanjima i svakodnevnim životnim okolnostima. Iz takve vjere u Isusa Benigar je nalazio snagu ne samo da razmatra i piše o kršćanskoj patnji, nego i da je s predanjem živi. A imao je prilike puno puta susresti patnju i prihvatićati okolnosti koje su ljudski gledano bile nepovoljne, od odgađanja da ga poglavari puste u misije, preko trajnih bolesti s kojima se nosio cijeloga života, pa do teških uvjeta za vrijeme progona katoličkih misionara u Kini.

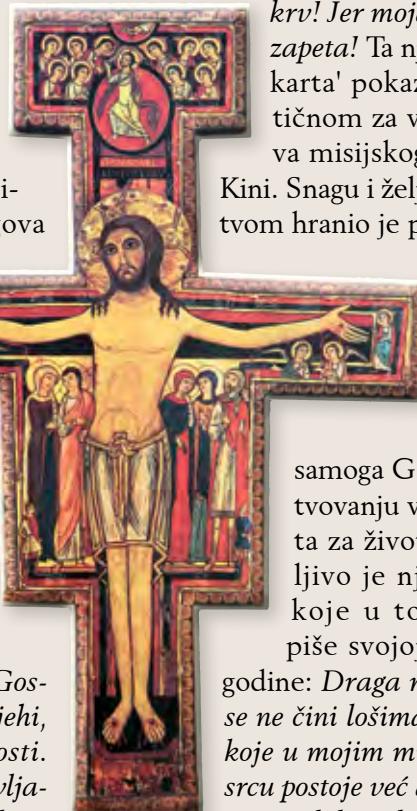
U pismima koje fra Alekса upućuje raznim naslovnicima, osobito svojim sestrama, može se jasno vidjeti kako ih on hrabri da prihvate patnju, da gledaju u Raspetoga, da imaju iste osjećaje kao i Isus, da se sjedine s Njime i njegovim križem u Euharistiji te da svoju volju podlože volji Božjoj. Fra Alekса je duboko uvjeren da pat-

nja u jedinstvu s Isusom Kristom čini važan dio kršćanskog poziva. U brojnim teškim situacijama on se sve više suočavao Isusu Kristu patniku, poniznom i poslušnom. Njegova pisma često završavaju s molitvom:

„neka se vrši sveta volja Božja“. Jednom prigodom, u dobi od 78 godina, prikovan za krevet zbog teške groznice i upale venā, piše jednoj pokornici: *Rješenje je jako jednostavno: Neka bude Volja Gospodinova – u radosti, u utjehi, u suhoći, u nemoći, u žalosti. Kako je dobro kad zaboravljamo sebe i svoje tegobe, i mislimo na ono što je Isus pretrpio u vrtu i na križu. U njegovim svetim rukama uvijek smo dobro, uvijek, uvijek* (C. Sersale – B. Duda, *Padre Alessio Benigar*, str. 405).

Fra Aleksa Benigar je živio i trpio zagledan u Isusa i zato može i danas biti uzor za nasljeđovanje. Želja za nasljeđovanjem Isusa polagano je u njemu rasla kroz godine redovničkog i svećeničkog života. U bilješkama s duhovnih vježbi u Rimu 1920. godine nalazimo zapisano: *Osobna karta moga života mora biti ova: ljubav za ljubav, život za život, krv za*

krv! Jer moja je ljubav razapeta! Ta njegova 'osobna karta' pokazala se autentičnom za vrijeme njegova misijskog djelovanja u Kini. Snagu i želju za mučeništvo hranio je presvetom Euharistijom.

Nije se bojao smrти. Dapače, želio je nasljeđovati samoga Gospodina u žrtvovanju vlastitoga života za život svijeta. Dirljivo je njegovo pismo koje u tome pogledu

piše svojoj majci 1930. godine: *Draga mama, neka ti se ne čini lošima misao i želja koje u mojim mislima i mome srcu postoje već dugo vremena.*

Znam dobro da je velika milost dati život za Spasitelja, i ako ja priželjkujem ovu milost i molim za nju dok za vrijeme mise podižem Sveti Kalež, smatram kako ti nemaš ništa protiv. Štoviše, ako mi takva milost bude udijeljena, ti ćeš

zbog toga biti sretna, osnažena spoznajom koju imaš iz vjere (C. SER-SALE - B. DUHA, *Padre Alessio Benigar*, str. 145).

Prihvaćena patnja koja prerasta u želju za mučeništvom iz ljubavi prema Isusu odlika je velikih kršćanskih duhova. Nema sumnje da je fra Aleksa bio jedan od njih.

GOSPODINOVI SMO!

**Homilija fra Venancija Mihaljevića, OFM,
održana 7. studenoga 2019. u crkvi sv. Franje u Zagrebu**

Draga braćo i sestre!

Dok smo večeras slušali riječi svetoga Pavla apostola upućene Rimljanima, kao da smo ih birali za ovo naše spomenoslavlje. On je svoju dušu predao Gospodinu, nama tako znakovito, u večernje sate svetkovine Svih Svetih 1988. g.

Živio je i umro upravo

kako nam poručuje sv. Pavao: *Braćo! Nitko od nas sebi ne živi, nitko sebi ne umire. Doista, ako živimo, Gospodinu živimo, i ako umiremo, Gospodinu umiremo. Živimo li dakle ili umiremo - Gospodinovi smo. Ta Krist zato umrije i oživje da gospodar bude i mrtvima i živima* (Rim 14, 7-9). Upravo je tako naš sluga Božji o. Aleksa Benigar i životom i smrću bio Gospodinov.

Njegov veliki poštovalec i promicatelj njegove kauze o. Bonaventura Duda znao je to slikovito izreći: *Božidar i čovjekov mar*, to jest na darove Božje milosti odgovarati svim silama uma, volje i srca. A to se, po svjedočenju mnogih, očitovalo kod o. Alekse.

Već po tradiciji ove naše zajednice godišnji spomen slavimo na današ-

nji datum jer je to dan njegova pokopa na Mirogoju. Kao što sam rekao, on je umro na blagdan Svih Svetih. Dana 3. studenog 1988. generalni ministar John Vaughn predslavio je misu zadušnicu u bazilici sv. Antuna u Rimu uz prisustvo preko stotinu koncelebranata i tako su dostojanstveno ispratili njegovo tijelo prema Zagrebu.

Dana 5. studenoga 1995., nakon sedam godina priprema, upućena je molba Rimskom vikarijatu za pokretanje procesa o ispitivanju njegove sjetnosti.

Dana 28. rujna 2007. dozvolom oca nadbiskupa kard. Josipa Bozanića zemni ostaci su mu preneseni u kriptu ove naše crkve sv. Franje. Tada je Nadbiskup i predslavio misu u ovoj crkvi.

Generalni postulator je imenovao našega pokojnog o. Kornelija Šojata za službu vicepostulatora, a tu službu od 15. siječnja 2007. vrlo zauzeto vrši o. Ratko.

U studenom 2008. završen je postupak ispitivanja u Rimskom vikarijatu i sve je predano Kongregaciji za kauze svetih u Vatikanu. Na nama svima je da sada molimo i utječemo se u zagovor o. Alekse, osobito vi rođeni Zagrepčani jer je on na poseban način vaš.

Rođen je ovdje u Zagrebu 28. siječnja 1893. kao sedmo od osmero djece profesora Gornjogradske gimnazije Ivana Benigara i Julijane r. Dolinar. Bila je to kršćanska obitelj slovenskih kori-jena. Iz te je obitelji ponio u život duh molitve, radinosti, obiteljskog zajedništva i ljubavi. Proživljene dane u obitelji Benigar do svoje petnaeste godine života zabilježit će kao *sretne dane*. Na krštenju je dobio ime Franjo po svetom Franji Saleškom, velikom učitelju duhovnosti čime će se i on odlikovati. Bit će pisac vrijednih teoloških djela s područja duhovnosti, kao što su *Theologia spiritualis*, razmatranja nad sva četiri Evanđelja, franjevačke duhovne vježbe *Mudrost križa* te brojni članci napisani na latinskom i drugim jezicima.

Franjo Matija od djetinjstva pa do blažene smrti bio je štovatelj Blažene Djevice Marije, što je okrunio svojom

◊ Fra Kornelije Šojat
(1938 - 2006)

knjigom *Nazaretska Djevica - biblijska razmatranja*. U dvanaestoj godini u crkvi sv. Katarine na Gornjem gradu stupio je u Marijinu kongregaciju. I njegovo redovničko oblikovanje bilo je vezano uz Mariju. U petnaestoj godini života, svršivši četvrti razred Gornjograd-

ske gimnazije gdje mu je otac Ivan bio profesorom, zamolio je oca da s njim podje na Kaptol do provincijala o. Ven-delina Vošnjaka sa željom da postane franjevac. Franjevački habit obukao je kod Majke Milosti - Gospe Trsatske dana 7. rujna 1907. Trsat će mu poslije biti jedno vrijeme i mjesto svećeničkog djelovanja. Samo jedna crtica neka bude istaknuta. Kada mu se konačno ostvarila želja da podje u misije u Kinu, dobivši za to pristanak oca provincijala Teofila Harapina i oca generala Bonaventure Marranija potkraj 1929. godine, brod kojim je trebao otploviti na Daleki istok morao je na popravak u Trst pa je iskoristio tu zgodu da Gospa Trsatskoj preporuči svoj misionarski poziv, a i svoju spremnost, kako je poslije pisao svojima, i krv prolići za Krista. Zamolio ih je, ako čuju da je podnio mučeništvo, neka zapjevaju *Tebe Boga hvalimo*.

Svoje gimnazijsko i filozofsko obrazovanje nakon novicijata nastaviti će na našem učilištu u Varaždinu. I ovaj će grad biti prvo mjesto njegovog sve-

ćeničkog djelovanja, gdje će biti odgojiteljem franjevačkog podmlatka, predavačem njemačkog jezika, orguljašem i zborovođom, revnim isповједnikom, propovjednikom i širiteljem pobožnosti Gospi Škapularskoj.

Svoje teološko obrazovanje započeo je u Zagrebu, a kao darovitiji student nastavio ga je u Dorstenu i Paderbornu u Njemačkoj. Pohvalno će se izraziti o zavidnoj disciplini i kvaliteti studija na tim učilištima i u tim klerikatima.

Dakonsko ređenje primit će, tri dana prije svećeničkoga, po rukama sluge Božjega zagrebačkog pomoćnog biskupa Josipa Langa čiji grob častimo u crkvi Svetе Marije ovdje na zagrebačkom Dolcu. Dana 30. lipnja 1915. primio je po rukama nadbiskupa Antuna Bauera svećenički red. Mladu misu proslavio je 8. srpnja 1915. ovdje u crkvi sv. Franje. I ova crkva i samostan bit će mjesto njegova svećeničkog i franjevačkog djelovanja. Ovdje će vršiti službu magistra bogoslova, tajnika provincijala o. Vendelina Vošnjaka, orguljaša i zborovođe te kraće vrijeme poglavara samostana. Uređivao je list za djecu i mlade *Andeo čuvan* u kojem je bila i rubrika *Mali misionar svetog Antuna* u kojoj je objavljivao priloge o misijama, pa i pisma misionara iz Kine.

Znakovit je bio i njegov, kao budućega misionara, poslijediplomski studij u Rimu na Papinskom orijentalnom institutu. Rektor tog instituta bio je, danas blaženi, Ildefons Schuster, bene-

diktinac, veliki liturgičar, poslije milanski nadbiskup i kardinal. Bio je čovjek sveta života kojega će se o. Alekса s ponosom sjećati. Tu će o. Alekса doći do magisterija, a zatim je morao prekinuti studij zbog bolesti pluća. Doktorirat će na tom Institutu 1929. g., to jest neposredno prije svoga odlaska u Kinu, i to na nagovor samoga oca generalnog ministra koji ga je odredio da u Hankowu bude profesor i odgojitelj redovničkog i svećeničkog podmlatka ove mnogoljudne zajednice. U Kini će o. Alekса boraviti od 1929. do izgona 1954. godine.

Franjevačke misije u Kini procvalile su nakon tzv. Bokserskog ustanka 1900. g. u kojem se dogodilo masovno mučeništvo. Računa se da je ubijeno oko tristo tisuća kršćana, a među njima su bili i brojni misionari. U godinama dolaska o. Alekse u Kinu bila su nešto povoljnija vremena za širenje kršćanstva. No, već su tada komunisti promicali svoje bezbožne ideje. Smetala im je prisutnost misionara, a također njihovo opiranje njihovoj ideji tzv. *patriotske Crkve* odijeljene od Svete Stolice. Tada su mnogi kršćani i misionari doživjeli mučenje, zatvor ili izgon, a što je doživio i o. Alekса 1954. g. Zbog njegove samozatajnosti teško je dokučiti što je sve proživio. Donekle se to može iščitavati iz dnevničkih zapisa.

Iako je sluga Božji o. Alekса povremeno poboljevala, Gospodin ga je podario dugim, ali svetački plodnim životom na zemlji. Njegov veliki pošto-

vatelj o. Bonaventura Duda reći će slikovito da je o. Aleksa proživio tri života: 36 godina u domovini, 25 u Kini i 34 u Rimu.

U Vječnom je gradu, po volji redovničkih poglavara, u zavodu Antonianum bio duhovnikom franjevačkih poslijediplomaca iz cijelog svijeta. Držao je stotine duhovnih vježbi redovničkim zajednicama, bio je duhovni vođa i isповједnik mnogim dušama, kao i isповједnik u bazilikama sv. Ivana Lateranskog i sv. Antuna Padovanskog. Bio je isповједnik i dvojice kardinala: franjevca Ferdinanda Antonelli i prefecta Kongregacije za nauk vjere Franje Šepera.

Za kraj je dobro spomenuti kako ove godine proslavljamo pedesetu gođišnjicu otkako je ustavljena zasebna Kongregacija za kauze svetih. Do tada je predmete oko ispitivanja svetosti vodila Sveta kongregacija za obrede (*Sacra Congregatio Rituum*). Sluga Božji o. Aleksa, kao vrstan teolog i poznatatelj duhovnog života, radio je za obje kongregacije. U njihovim arhivima našlo bi se na stotine i stotine stranica njegovih procjena i svjedočanstava. Zato je dragocjeno i njegovo svjedočanstvo o svetosti blaženog Alojzija Stepinca. O njemu nam je napisao kritički i dokumentirani životopis: *Alojzije Stepinac - hrvatski kardinal*, Rim, 1974. te popravljeno i prošireno izdanie Zagreb, Glas Koncila, 1993. Isto tako, dragocjeno je bilo i njegovo svjedočanstvo o svojemu učitelju, kojemu je bio i tajnikom, sada časnom sluzi

Božjemu Vendelinu Vošnjaku. Godine 1963. zajedno s o. Srećkom Majstorovićem izrađivaо je tzv. artikule za dokazivanje njegove svetosti.

Braćo i sestre! Imamo milost da u ovoj crkvi sv. Franje čuvamo slete ostatke dvojice, osobito za nas franjevce Hrvatske franjevačke provincije sv. Ćirila i Metoda, značajnih ljudi: o. Vendelina Vošnjaka, utemeljitelja Provincije, pod korom crkve, i o. Alekse Benigara, u kripti crkve pod ovim oltarom. Neka nam svima, a osobito nama franjevcima koji smo pod istim krovom, ova sveta misa bude zahvala za njihovu molitvu i žrtvu te živo svjedočanstvo vjere i franjevačkoga puta u malenosti i predanju volji Božjoj. Na srcu im je bio mir i duhovni napredak ove Provincije. A mi molimo Gospodina da ih proslavi darom blaženstva i svetosti. Lani smo od fra Gordana s istog ovog mjesta bili pozvani da svaki na svoj način ide putem svetosti kako bismo dali svjedočanstvo kršćanskog života. Pa tako neka bude po zagovoru ovih naših časnih ljudi. Amen.

NAUČAVANJE DAVIDA IZ AUGSBURGA, FRANJEVCA

ČUVAJ SE HVALISANJA

Veoma se čuvaj hvalisanja i pazi da nikome ne iznosiš nešto pohvalno o sebi: gotovo je nemoguće da u tebi ima nešto pohvalno, a što drugi ne bi zamijetili. Ako šutiš i prikrivaš svoje dobre strane više ćeš se dopadati drugima; ako naprotiv o njima govoriš i sebe hvališ bit ćeš ismijan i prezren te oni koji su se ranije izgrađivali na tvome primjeru omalovažit će te. Svaka hvala iz vlastitih usta bezvrijedna je.

De exterioris, knjiga I., poglavljje XVI.

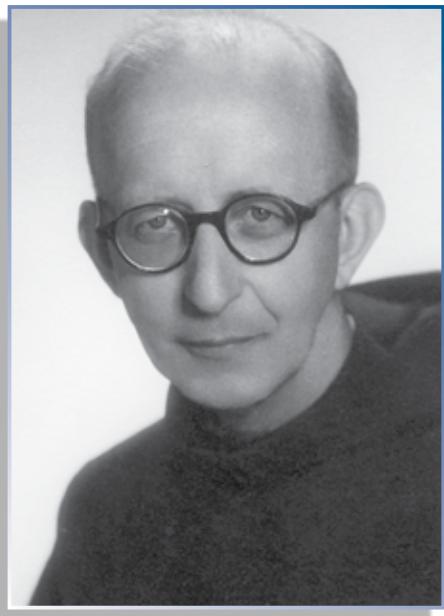
IZGRAĐUJ DRUGE SVOJIM PRIMJEROM

Kad si među ljudima čuvaj se, koliko možeš, svega čime bi im mogao dati loš primjer, kao što priliči vjernom sluzi Božjem koji je dužan promicati čast svojega Gospodina i paziti da ga se ne vrijeda; naime, njegova smo obitelj. Kao što je ocu na čast ako u njegovoj obitelji vlada stega, a na sramotu ako vlada raspuštenost tako, znaj, što god činimo pred ljudima na neki način djeluje na iskazivanje hvale našemu Gospodinu ili na njegovo preziranje. Budući da smo među ljude postavljeni osobito zato da bi se oni na našem primjeru izgrađivali, bit će malo koristi od naših riječi ako ne izgrađujemo i dobrim primjerom. Budući da nismo tako savršeni da bismo im mogli pokazivati primjere velike kreposti, barem se čuvajmo da ne dajemo loše primjere zbog kojih mi sami običavamo prekoravati druge, to jest da pred njih ne iznosimo svjetovne priče niti ih dragovoljno slušamo, niti pokazujemo da nam se sviđaju slasna ili obilna jela, ili vrlo mekane slamnjače; ne pokazujmo znakove ljutnje ili nesloge, niti pristajmo na isprazne riječi ili nedolične igre; i, naročito, ne pokazujmo želju za počastima jer ćemo pred drugima - ako vide da za njima težimo, ljubimo ih i tražimo - brzo izgubiti ugled s obzirom da ih svojim propovijedanjem potičemo na njihovo preziranje.

De exterioris, knjiga I., poglavljje XXIII.

Molitva za beatifikaciju sluge Božjega Alekse Benigara

Bože, Oče naš!
Sluga tvoj Alekse Benigar
gorio je misijskim žarom
za proširenje tvojega kraljevstva
i bio je prosvijetljeni učitelj
duhovnog života.
Udstojoj se proslaviti ga
sjajem svetosti.
A nama daj da slijedimo
poticaje tvojega Duha
te - po njegovim poukama,
primjeru i zagovoru -
svaki u svome pozivu
zauzeto radimo
za mir i dobro svih ljudi.
Po Kristu Gospodinu našem.
Amen.

Tko po zagovoru Sluge Božjega
u duhovnim ili tjelesnim potrebama
zadobije koju milost,
neka javi na adresu:

Vicepostulatura sluge Božjega Alekse Benigara
HR - 10 000 ZAGREB, Kaptol 9.
Tel. 00385 (1) 4814 172
ili 091 5842 747.

E-mail: postulatura-benigar@ofm.hr

NAKLADNIK:

Vicepostulatura sl. B. Alekse Benigara
HR - 10 000 ZAGREB, Kaptol 9

BROJ UREDILI:

Fra Ratko Radišić, vicepostulator
i Danijel Lončar

